

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1.สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์คำ คง คงร ต้อง ได้ นำ อาจ ในเรื่องหมวดคำและความหมาย เพื่อศึกษาว่าคำทั้ง 6 คำนี้มีการกลายเป็นคำไวยากรณ์หรือไม่ พบว่าคำทั้งหมดดังกล่าวมีการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากคำกริยามาเป็นคำช่วยกริยาที่มีตำแหน่งอยู่นำกริยาวิเศษณ์ ตรงตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยมีหลักฐานที่เป็นเครื่องยืนยัน 2 ประการ กล่าวคือ คำทั้ง 6 คำนี้ทำหน้าที่ได้ทั้งอย่างคำกริยาและอย่างคำช่วยนำกริยา และมีการเปลี่ยนแปลงทางความหมายจริง โดยมีวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงให้เห็นอย่างชัดเจน

6.1.1. ภาพรวมของการเปลี่ยนแปลงของคำ คง คงร ต้อง ได้ นำ อาจ

งานวิจัยนี้ไม่เพียงแต่จะพบว่า คำ คง คงร ต้อง ได้ นำ อาจ กลายจากคำกริยามาเป็นคำช่วยนำกริยาเท่านั้น หากยังพบว่าเมื่อนำหลักฐานการเปลี่ยนแปลงของคำทั้ง 6 คำนี้ ทั้งการเปลี่ยนแปลงทางหมวดคำและการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย มาประมวลภาพรวมการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของแต่ละคำ ก็อาจจะเสนอข้อมูลเรื่องการเปลี่ยนแปลงของคำทั้ง 6 คำนี้ในรูปของรายคำเชิงนิรุกติศาสตร์ของคำได้ดังนี้

คำ คง

เป็นคำที่ทำหน้าที่ได้อย่างคำ 2 หมวด คือ คำกริยา และคำช่วยนำกริยา

คำ คง เมื่อเป็นกริยาอาการ มีความหมายว่า " ยืนยง ไม่เสื่อมสูญ หรือไม่หมดไป " ซึ่งการยืนยง ไม่เสื่อมสูญ หรือไม่หมดไปนี้ ประธานในประโยค มีสภาพยืนยงด้วยตนเอง ลักษณะนี้พบในสมัยสุโขทัยเท่านั้น โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นสิ่งไม่มีชีวิต ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น "พระวิหารสถานสีมาจงคงตรงต่อกัลปวสาน"

หลังสมัยสุโขทัยเป็นต้นมาจนถึงสมัยปัจจุบัน คำ คง ที่เป็นกริยา
 อกรรม ที่มีความหมายนี้ จะพบเมื่อเป็นส่วนหนึ่งของคำซ้อน คงอยู่ เท่านั้น โดย
 ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นสิ่งมีชีวิต หรือไม่มี
 ชีวิต ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น "อย่าให้กษัตริย์พระองค์นั้นคงอยู่ใน
 เศวตฉัตร" "คิดปะเป็นสังขรณ์โลก ช่วยพวงโลกไว้ให้คงอยู่"

คำ คง เมื่อเป็นกริยาสกรรม มีความหมายว่า "เก็บ รักษา ดำรง
 "สิ่งหนึ่งให้ไม่เสื่อมสูญ หรือไม่หมดไป ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่
 ประธานที่มีความหมายเป็นสิ่งมีชีวิต ซึ่งเป็นรูปธรรม และกรรมที่มีความ
 หมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรมก็ได้ ตัวอย่างเช่น "ไพร่โลกมาคงบ้านคง
 เมือง" "พระยารมราชนั้นคงบังจศีลทุกเมื่อ" ลักษณะดังกล่าวนี้ พบครั้งแรก
 ในสมัยสุโขทัย และเริ่มมีจำนวนการปรากฏลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัย
 รัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 จนถึงสมัยปัจจุบัน คำกริยา
 สกรรม คง นี้ จะปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่กรรมที่มีความหมายเป็น
 สภาวะ ตัวอย่างเช่น "คงสภาพ" "คงชีวิต" "คงคุณภาพ" นอกจากนี้ใน
 สมัยปัจจุบันสามารถปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานซึ่งมีความหมาย
 เป็นสิ่งไม่มีชีวิต ที่เป็นรูปธรรมได้ ตัวอย่างเช่น "ผ้าฝ้ายคงความงาม"
 "วนอุทยานแม่ตะไคร้ยังคงความอุดมสมบูรณ์" และมักปรากฏเป็นส่วนหนึ่ง
 ของคำซ้อน ยังคง ตัวอย่างเช่น "ยังคงความเป็นสถาปนิก" "ยังคงความ
สมบูรณ์" หรือ คงเหลือ ตัวอย่างเช่น "คงเหลือความสมบูรณ์อยู่" หรือ คง
ทน ตัวอย่างเช่น "ผ้าฝ้ายที่คงทน" มีข้อสังเกตบางประการ คือกริยา
 สกรรม คง นี้ในปัจจุบัน จำนวนการปรากฏเป็นกริยา มีอัตราเพิ่มขึ้น หลังจาก
 ลดลงอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด

คำ คง เมื่อเป็นคำช่วยหน้ากริยา มี 2 ความหมาย ได้แก่

1) คำช่วยหน้ากริยาแสดงการณลักษณะ "บอกการดำเนินอยู่"
 พบเป็นครั้งแรกสมัยอยุธยา โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธาน ที่ม
 ความหมายเป็นสิ่งมีชีวิต เป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น "สืบแปด
 คนนี้แลถวายคงเป็นข้าพระ ณ อารามจุลามาเดิมาแต่ก่อน"

ต่อมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน คำ คง
 ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือ

นามธรรมก็ได้ แต่นามธรรมนั้นจะมีลักษณะประหนึ่งสิ่งมีชีวิต ตัวอย่างเช่น "สาวตรีก็คงอดอาหารต่อไป" " บึงนี้คงมีหลักฐานอยู่แต่ส่วนวัด " " จังหวัดลำพูนคงสงบเงียบ " " มิตรภาพยังคงมีอยู่ตลอดไป " ความรักยังคงเป็นน้ำหล่อเลี้ยงใจเขา " คำช่วยหน้ากริยา คง ที่มีความหมายนี้ในสมัยปัจจุบัน มักปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของคำซ้อน ยังคง หรือปรากฏร่วมกับคำหลังกริยา อยู่ เพื่อช่วยแสดงความหมายแสดงการณลักษณะให้ชัดเจนขึ้น ตัวอย่างเช่น "ท้องทะเลยังคงมีเสน่ห์" " การบินไทยยังคงดำเนินการอยู่ " และมีจำนวนการปรากฏในความหมายนี้เพิ่มขึ้น

2) คำช่วยหน้ากริยาแสดงอรรถาณูเคราะห์บอกการคาดคะเน " แสดงความเป็นไปได้ " พบเป็นครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 2 โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรมก็ได้ และเปลี่ยนบริบทจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างเช่น " เมื่อเจ้ามาถึงเมืองไทย ถ้าไม่ไปทำเหลวเต็มที เจ้าก็คงได้ทำการในบริษัทอันชั่วเป็นหัวหน้าอยู่ " " การที่ย้ายบ่อนไปคงจะพาให้ร้านที่มีอยู่ในตลาดเดี๋ยวนี้ลดลง " จำนวนการปรากฏเป็นคำช่วยหน้ากริยา คง ในความหมายนี้ มีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

คำ ควร

เป็นคำที่ทำหน้าที่ได้อย่างคำ 2 หมวด คือ คำกริยา และคำช่วยหน้ากริยา

คำ ควร เมื่อเป็นกริยากรรม มีความหมายว่า " เหมาะสม ดีพอ (สำหรับ) " อาจเป็นกริยากรรมที่อยู่ท้ายประโยคโดยไม่มีส่วนเติมเต็มตามมา ตัวอย่างเช่น " จตุปัจจัยอันควร" หรือเป็นกริยากรรมอยู่หน้าบุพบทวลี ตัวอย่างเช่น " จะให้ส่งไทยใหญ่นั้นไม่ควรด้วยคลองขุดติยราชประเพณีธรรม " หรืออยู่หน้าวิเศษนानุประโยค ตัวอย่างเช่น " นี่หนังสือใช้อาหารหาควรแก่ เศรษฐานจะคาบมากินไม่ " ก็ได้ แต่โดยมากมักพบเมื่อเป็นคำกริยาที่อยู่ท้ายประโยค ลักษณะนี้พบตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนถึงปัจจุบัน โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ ตัวอย่างเช่น " จตุปัจจัยอันควร" " เวลาอันควร" " การกระทำนี้ควร"

จำนวนการปรากฏการเป็นคำกริยากรรมนี้จะลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ในสมัยปัจจุบันยังพบกริยากรรม ควร ในความหมายนี้เมื่อเป็นส่วนหนึ่งของคำประสม คู่ควร ตัวอย่างเช่น " เขาไม่คู่ควรกับตำแหน่งนี้ "

คำ ควร เมื่อเป็นกริยากรรม มีความหมายว่า "เหมาะสม ดีพอ (สำหรับ) " อาจเป็นกริยากรรมที่อยู่หน้านามวลี ตัวอย่างเช่น " ถ้าหัวหน้า นายเวรจำมิได้เฝ้าอยู่ให้หุ้มแพรรับสั่งล่องผู้ใหญ่มารับสั่งแล้วให้แต่จำหุ้มแพรไป ตามควร ราชการ " หรืออยู่หน้ากริยาวลี ตัวอย่างเช่น " ถ้อยคำไม่ควรเจรจา "

กริยากรรม ควร ที่อยู่หน้านามวลีที่ทำหน้าที่กรรม พบตั้งแต่สมัยอยุธยา และพบในบางสมัย ได้แก่ สมัยรัชกาลที่ 3, 4 และสมัยปัจจุบัน โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นนามธรรม ตัวอย่างเช่น " ความคิดควรสถานใดสถานหนึ่ง " ในสมัยปัจจุบันกริยากรรม ควร ที่อยู่หน้านามวลี พบแต่ที่ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของคำประสม " ควรค่า " และในสำนวน " ค่าควรเมือง "

ส่วนกริยากรรม ควร ที่อยู่หน้ากริยาวลีที่ทำหน้าที่กรรม ปรากฏพบตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 จนถึงสมัยรัชกาลที่ 7-8 โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ ตัวอย่างเช่น " พระยมนผู้ควรบูชา " " สิ่งของไม่ควรประดับ " " ถ้อยคำไม่ควรเจรจา " จำนวนการปรากฏเป็นกริยากรรม ควร มีอัตราการปรากฏลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 7-8 เป็นต้นมา

เมื่อเป็นกริยากรรมนำเสนอ ที่อยู่หน้านามานุประโยค มีความหมายว่า " เป็นการดีที่ พิเศษตรงที่ " ตัวอย่างเช่น " ควรภิกษุทั้งสิบแปดคนนี้เป็นข้าพระ ณ อารามจุลามณี " " ควรเราจะทำให้ได้ด้วยมานะรักษาเกียรติยศ " ลักษณะนี้พบครั้งแรกในสมัยอยุธยา และพบในบางสมัย ได้แก่ สมัยรัชกาลที่ 1 และสมัยปัจจุบัน โดยมีจำนวนการปรากฏลดลงอย่างต่อเนื่องในสมัยปัจจุบันพบเพียง 1 ครั้งเท่านั้น

คำ ควร เมื่อเป็นคำช่วยหน้ากริยา ในเอกสารที่ศึกษาพบเพียง 1 ความหมาย คือ คำช่วยหน้ากริยาแสดงอรรถาณูเคราะห์บอกการชี้แนะ พบตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 เป็นต้นมาและมีจำนวนการปรากฏเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

จนถึงปัจจุบัน โดยในระยะแรกปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นสิ่งมีชีวิต มนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น " ผู้ใหญ่ครองผู้น้อยให้ควรเลี้ยงผู้น้อยโดยธรรม " " กำนันก็ควรแบ่งผลประโยชน์นั้นเฉลี่ยให้แก่ผู้ใหญ่บ้านด้วย " แต่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 7-8 เป็นต้นมา คำช่วยหน้ากริยา ควร ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรม ก็ได้ ตัวอย่างเช่น " คำว่าเจ้าฟ้าหว่า ควรจะเป็นเจ้าฟ้าขวัญ "

ข้อน่าสังเกตประการหนึ่งของคำช่วยหน้ากริยา ควร คือ คำช่วยหน้ากริยา ควร มีความหมายอีกความหมายหนึ่ง คือแสดงอรรถาณูเคราะห์บอกการคาดคะเน ซึ่งมีลักษณะพิเศษตรงที่จะเกิดกับบริบทเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต ตัวอย่างเช่น เราควรมา เมื่อวาน แต่ไม่เห็นมาเลย คำช่วยหน้ากริยา ควร ในความหมายดังกล่าวนี้ ไม่ปรากฏพบในเอกสารที่ศึกษา

คำ ต้อง

เป็นคำที่ทำหน้าที่ได้อย่างคำ 2 หมวด คือ คำกริยา และคำช่วยหน้ากริยา

คำ ต้อง เมื่อเป็นกริยากรรม มีความหมายว่า " ตรงตาม " จะเป็นกริยากรรมที่อยู่หน้าบุพบทวลีที่นำหน้าด้วย ตาม กับ ด้วย ตัวอย่างเช่น " ฝนตกต้องตามฤดูกาล " " ล้านวนต้องด้วยบทพระไอยการ " " คำกฎหมายต้องกับหนังสือร้อง " ลักษณะนี้พบเป็นครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 1 และพบอีกเพียงบางสมัยเท่านั้น โดยมีจำนวนการปรากฏการเป็นคำกริยากรรมลดลงอย่างต่อเนื่อง จนพบเป็นครั้งสุดท้ายในสมัยรัชกาลที่ 4 คำกริยากรรม ต้อง นี้ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นนามธรรม ตัวอย่างเช่น " คำกฎหมายต้องกับหนังสือร้อง " " คำพิพากษาต้องด้วยพระธรรมศาสตราตรา " "

คำกริยากรรม ต้อง นี้ มีความเป็นไปได้ที่พัฒนามาจากคำกริยากรรม ต้อง ที่มีความหมายว่า " ตรงตาม "

คำ ต้อง เมื่อเป็นคำกริยากรรม มี 3 ความหมาย ได้แก่

1) " ตรงตาม " พบเพียงสมัยสุโขทัยสมัยเดียว โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่เป็นรูปธรรม ตัวอย่าง " พระพุทธรูปอันงามต้อง

จารีต " ส่วนสมัยปัจจุบันจะพบเมื่อเป็นส่วนหนึ่งของจำนวน ต้องกัน เห็น
พ้องต้องกัน ความคิดต้องกัน

2) " ส่งแรงกระทบหรือสัมผัสไปยังสิ่งหนึ่ง " พบตั้งแต่สมัยสุโขทัย
และมีจำนวนการปรากฏลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 จนพบเป็น
ครั้งสุดท้ายในสมัยรัชกาลที่ 5 กวีสากรรม ต้อง ที่มีความหมายนี้ปรากฏร่วม
กับนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม ที่มีผลกำลัง
และเป็นผู้กระทำ และกรรมที่มีความหมายเป็นรูปธรรม และเป็นผู้รับ ตัวอย่าง
เช่น " ลมพัดต้องใบกระโดง " " ชาวในเมืองพระนครยังบินออกไปต้องพญา
จามปาอิราชตายกับคอช้าง "

3) " รับแรงกระทบ สัมผัสจากสิ่งหนึ่ง " พบตั้งแต่สมัยอยุธยา
และมีจำนวนการปรากฏเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนถึงสมัยรัชกาลที่ 3 จะมี
จำนวนการปรากฏเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือลดลงอย่างต่อเนื่อง ในสมัย
ปัจจุบันพบเพียง 1 ครั้งเท่านั้น กวีสากรรม ต้อง ในความหมายนี้ปรากฏร่วม
กับนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นประธานที่มีความหมายเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม
และเป็นผู้รับ ตัวอย่างเช่น " สมเด็จพระอินทราชาเจ้าต้องปิ่น " ส่วนกรรม
ของกวีสากรรม ต้อง นี้ อาจเป็นนามวลีที่มีความหมายเป็นเครื่องมือ ซึ่งเป็น
รูปธรรม ตัวอย่างเช่น " ข้าศึกชาวละแวกต้องศาสตราวุธ " หรือเป็นแหล่งของ
แรงกระทบ ตัวอย่างเช่น " ข้าราชการทั้งปวงต้องราชทัณฑ์ " หรือเป็นกวี
วลีก็ได้ ตัวอย่างเช่น " นักโทษซึ่งต้องเวรจำ " โดยมีความเป็นไปได้ว่ากรรมที่
เป็นนามวลีที่มีความหมายบอกเครื่องมือจะปรากฏขึ้นก่อนกรรมที่เป็นนามวลีที่
มีความหมายบอกแหล่งของแรงกระทบ แล้วพัฒนามาเป็นกรรมที่เป็นกวีวลี
ในภายหลัง

คำ ต้อง เมื่อเป็นคำช่วยหน้ากริยา มี 2 ความหมาย ได้แก่

1) คำช่วยหน้ากริยาแสดงอรรถาณูเคราะห์บอกการชี้แนะ ว่า
"จำเป็นต้องกระทำ " พบตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 โดยมีจำนวนการปรากฏเพิ่มขึ้น
อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน คำช่วยหน้ากริยา ต้อง ที่มีความหมายนี้ปรากฏ
ร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม
ตัวอย่างเช่น " ราษฎรต้องเที่ยวหาหมันหากลอย " " สมเด็จพระมหินทราธิราช

เจ้าต้องกระทำตามทุกประการ " และมักปรากฏร่วมกับคำว่า จำ หรือ จำเป็น เพื่อช่วยแสดงความหมายให้ชัดเจนมากขึ้น ตัวอย่างเช่น " เราจำเป็นต้องให้ความร่วมมือกันแก้ปัญหานี้ " " โชนจัดเป็นละครชนิดหนึ่งที่ผู้เล่นจำต้องสวมหัวโชน "

2) คำช่วยหน้ากริยาแสดงอรรถาณเคราะห์บอกการคาดคะเนว่า " รับรองความเป็นไปได้ด้วยความมั่นใจ " พบตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 โดยมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน คำช่วยหน้ากริยา ต้อง ที่มีความหมายนี้ปรากฏร่วมกับนามวลีที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรมก็ได้ และเกิดกับบริบทเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างเช่น " หากใครชอบธรรมชาติ ต้องมาที่นี่เป็นแน่ " " คำว่าสี่หะต้องเป็นคำเติมดังทรงพระดำริ "

คำ ได้

เป็นคำที่ทำหน้าที่ได้อย่างคำ 2 หมวด คือ คำกริยา และคำช่วยหน้ากริยา

คำ ได้ เมื่อเป็นกริยาอาการ มี 2 หมวดคำย่อย ได้แก่

1) กริยาอาการที่อยู่หน้าพบทวลีที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า แก่ มีความหมายว่า " สิ่งหนึ่งตกเป็นของ " พบเป็นครั้งแรกในสมัยสุโขทัย และพบอีกในสมัยอยุธยา และสมัยรัชกาลที่ 5 และ 6 เท่านั้น โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรมก็ได้ ตัวอย่างเช่น " ริตชาบันดาได้แก่พณหัวเจ้า " บารปอันตัดลงมาให้ได้แก่ผู้บ่ชื่อ " ในปัจจุบันไม่พบกริยาอาการ ได้ ในความหมายนี้

2) กริยาอาการที่อยู่ท้ายประโยค มีความหมายว่า " กระทำได้ "

" สำเร็จ " ตัวอย่างเช่น " แต่งคนออกสกัดสืบหาไพร่มีชื่อให้จงได้ " พบครั้งแรกในสมัยสุโขทัย โดยมีจำนวนลดลงอย่างต่อเนื่อง จนถึงสมัยปัจจุบัน และมีความเป็นไปได้ว่า กริยาอาการ ได้ ที่มีความหมายนี้ เป็นกริยาต้นเค้าของคำช่วยหลังกริยา ได้

คำ ได้ เมื่อเป็นกริยาสกรรม มีความหมายว่า " เอาหรือรับมาเป็นของตน " ปรากฏพบตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนถึงสมัยปัจจุบัน โดยมีจำนวนการปรากฏลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 เป็นต้นมา กริยาสกรรม ได้ นี้

ในระยะแรกปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น " ภูได้หมากส้มหมากหวานอันใดกิน อร่อยกินดี ภูเอามาแก่พ่อภู " แต่ในสมัยปัจจุบันปรากฏร่วมกับประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ ตัวอย่างเช่น " กรรมวิธีนี้จะได้ลวดลายที่สวยงาม " ส่วนนามวลีที่ทำหน้าที่กรรม ในระยะแรกมีความเป็นไปได้ว่า คำ ได้ ปรากฏร่วมกับกรรมที่มีความหมายเป็นรูปธรรม และมีค่า ตัวอย่างเช่น " อนึ่งในเดือนนั้นได้ช้างเผือก " ต่อมาปรากฏร่วมกับกรรมที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรม และมีค่า ตัวอย่างเช่น " ได้ชัยชนะ " " ได้นิพพาน " " บิณฑบาต " และในที่สุดปรากฏร่วมกับกรรมที่มีความหมายเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม และมีค่าหรือไม่มีค่าก็ได้ ตัวอย่างเช่น " ได้ความลำบาก " " ได้อันตราย " ในสมัยปัจจุบัน กริยากรรม ได้ นี้ มีจำนวนการปรากฏน้อยมาก ส่วนใหญ่มักพบว่าเกิดร่วมกับกริยา รับ เป็น ได้รับ ตัวอย่างเช่น " ได้รับรางวัล " " ได้รับความเดือดร้อน "

คำ ได้ เมื่อเป็นคำช่วยหน้ากริยา มีความหมายแสดงอรรถา นุเคราะห์บอกโอกาส พบตั้งแต่สมัยสุโขทัย และมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนถึงสมัยปัจจุบัน คำช่วยหน้ากริยา ได้ นี้ปรากฏร่วมกับนามวลีที่เป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ และมีบริบทเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว หรือยังไม่เกิดขึ้นจริงก็ได้ ตัวอย่างเช่น " อันหนึ่งภูได้สร้างอารามพระเจ้ากิติ อันหนึ่งภูได้สร้างรูปพระ พุทธเจ้าด้วยคำด้วยเงินด้วยทองสัมฤทธิ์ด้วยดีบุกด้วยหินศิลาทั้งหลายนี้กิติ ขอ ภูจงได้เป็นพระเจ้าองค์หนึ่งในอนาคตกาล " ถ้าปรากฏในบริบทเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว อาจจะถูกปรากฏร่วมกับคำ แล้ว หรือ เคย เพื่อช่วยแสดงความหมายให้ชัดเจนมากขึ้น ตัวอย่างเช่น " หลวงสงขลานั้นได้กินพิพัฒน์สังจาเป็นข้าได้ฝ่า ละของแล้ว " " เมืองหนองจิกนั้นเคยได้พำนักอาศัยเมืองสงขลามามาก่อน " โดยเฉพาะในสมัยปัจจุบัน

คำ นำ

เป็นคำที่ทำหน้าที่ได้อย่างคำ 2 หมวด คือ คำกริยา และคำช่วยหน้ากริยา

คำ นุ่ เมื่อเป็นกริยากรรมนำเสนอ ที่อยู่นำนามานุ่ประโยค มีความหมายว่า " เป็นการดีที่ พิเศษตรงที่ มีความเป็นไปได้ที่ " ตัวอย่างเช่น " เมื่อตริตรองดูถึงการที่จะแก้ไขเห็นว่าถ้าจะย้ายพระจินดารักษ์ไปในเวลานี้ นุ่ ที่เจ้าพระยาสุรพันธ์จะได้รับความเดือดร้อนมาก ส่วนพระเทพราชแสนยานันต์ก็ร้องอยู่ว่าแก่ชรา แต่เจ้าพระยาสุรพันธ์ไม่ยอมปล่อย การเป็นเช่นนี้จึงเห็นว่า นุ่ ที่จะต้องยกพระเทพราชแสนยาขึ้นเป็นตำแหน่งพิเศษเสมออย่างผู้ช่วยข้าหลวงเทศาภิบาล ย้ายพระจินดารักษ์มาเป็นข้าหลวงมหาดไทย " พบครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 5 และพบอีกในสมัยรัชกาลที่ 7-8 ส่วนในสมัยปัจจุบัน ไม่ปรากฏเป็นคำกริยากรรมนำเสนอเลย

คำ นุ่ เมื่อเป็นคำช่วยหน้ากริยา มี 2 ความหมาย คือ

1) คำช่วยหน้ากริยาแสดงอรรถาณูเคราะห์บอกการชี้แนะว่า

" เป็นการดีที่กระทำ " พบตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมาและมีจำนวนการปรากฏเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นสิ่งมีชีวิต มนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น " จากนั้นท่าน นุ่ จะลงมือไปเที่ยวดูโครงการหลวงสักครั้ง "

2) คำช่วยหน้ากริยาแสดงอรรถาณูเคราะห์คาดคะเนว่า " มีความน่าจะเป็น " ปรากฏตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมาจนถึงสมัยปัจจุบัน โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรม ก็ได้ และมีบริบทเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างเช่น " คาถาที่ 1 ทูท ทศ นุ่ จะผิด " " ถ้าปัญหานี้แก้ไขได้ เรา นุ่ จะทำงานนี้สำเร็จ "

คำช่วยหน้ากริยา นุ่ ทั้งสองความหมายนี้มีจำนวนการปรากฏเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อเทียบกับจำนวนการปรากฏคำ นุ่ เมื่อเป็นส่วนหนึ่งของคำประสม ตัวอย่างเช่น " นุ่ สนใจ " " นุ่ เทียว " นุ่ เวทนา " คำช่วยหน้ากริยา นุ่ จะมีจำนวนน้อยกว่ามาก ในปัจจุบันคำ นุ่ จึงปรากฏทั้งที่เป็นคำช่วยหน้ากริยา และเป็นส่วนหนึ่งของคำประสม ที่ทำให้คำกริยาที่ถูกประสมด้วยเปลี่ยนหมวดคำเป็นคำคุณศัพท์

คำ อาจ

เป็นคำที่ทำหน้าที่ได้อย่างคำ 2 หมวด คือ คำกริยา และคำช่วยหน้ากริยา

คำ อาจ เมื่อเป็นกริยาอกรรม อาจจะอยู่นำบุพบทวลี ตัวอย่างเช่น "หัวใจอาจในสุจริต" หรืออยู่นำวิเศษนามาประโยค ตัวอย่างเช่น "ญาติวงษาทั้งหลายอาจเพื่อจะเป็นที่พึ่ง" ก็ได้ แต่โดยมากมักปรากฏเป็นคำกริยาที่อยู่นำวิเศษนามาประโยค มีความหมาย 2 ความหมาย ได้แก่

1) "กล้า" ซึ่งเป็นความสามารถเฉพาะจิตใจ พบในสมัยสุโขทัย และสมัยอยุธยาเท่านั้น โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น "ญาติวงษาทั้งหลายอาจเพื่อจะเป็นที่พึ่ง"

2) "สามารถ" ซึ่งเป็นความสามารถโดยทั่วไป พบในสมัยอยุธยาเพียงสมัยเดียว โดยปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม และมีผลกำลัง ตัวอย่างเช่น แลนายเขมผู้มันสันต์คชลาดอาจสามารถเพื่อจะนำสำภาภคตรา คือพระบรมธาตุมาพระองค์ผู้ประเสริฐให้เสด็จพระราชดำเนินข้ามสมุทรสาครอรรณพสงสาร

คำ อาจ เมื่อเป็นกริยาอกรรมนำเสนอ ที่อยู่นำนามาประโยค มีความหมายว่า "กล้า" พบเพียง 2 สมัยเท่านั้น คือสมัยรัชกาลที่ 1 และรัชกาลที่ 3 จำนวนสมัยละ 1 ครั้ง ตัวอย่างเช่น "...แล้วพระเจ้าอยู่หัวตรัสว่านักสูโท นักสูทันนี้ เราจะขอไปเลี้ยงเป็นโอรส พญาละนวกอาจที่จะขัดได้ ก็โดยบัญชาพระเจ้าอยู่หัว" "แล้วทรงพระดำริเห็นว่า แต่กำลังย้ายลาวเมืองลุ่มสีกนั้นหาอาจที่จะลงมาตั้งรับรพทุ่งถึงบ้านนายมไม่ ดีร้ายจะเป็นอัยราชวงษาเมืองเวียงจันจะมากภายหลัง"

คำ อาจ เมื่อเป็นกริยาสกรรม อยู่นำกริยาลี มีความหมาย 2 ความหมาย ได้แก่

1) "กล้า" ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นสิ่งมีชีวิต ซึ่งเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น "เรามีอาจกระทำสรรพอุบัตินานตราายแต่เจ้าพระยา" "สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า ก็ทรงพระแสงปืนนกสับยาวกว่าคืบยิงไปต้องศูระกำมาตกจากคอข้างตาย รั้พลรามัญทั้งนั้นเห็น

เป็นอักษรวิชัย ด้วยแม่น้ำนั้นกว้างเหลือกำลังเป็นกัลป์พระเจ้าเชษฐาธิราช และ พระมหาอุปราชามิอาจจะตามมาได้ก็เลิกทัพกลับไป " ลักษณะนี้พบตั้งแต่ สมัยสุโขทัย จนถึงสมัยรัชกาลที่ 4 ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวนี้อักษรภาพปรากฏที่ แต่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันไม่พบภริยาอักษร อุจ ที่มีความหมายนี้เลย อย่างไรก็ตามในเอกสารประเภทความเรียงชนิดนิยายแปล จากภาษาจีน หรือภาษาทมิฬ ซึ่งไม่ได้อยู่ในขอบเขตงานวิจัยนี้ในปัจจุบันยังคง ปรากฏความหมายนี้อยู่

2) " สามารถ " ปรากฏร่วมกับนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม มีผลกำลัง ตัวอย่างเช่น " พ่อขุนรามคำแหงนั้นหา เป็นครูอาจารย์สั่งสอนไทยทั้งหลายให้รู้บุญรู้ธรรมแท้แต่คนอันมีในเมืองไทย ด้วยรู้หลว อุจปราบฝูงข้าศึกด้วยแก้วด้วยหาญ ด้วยแคะด้วยแรงหาคนจัก เสมอมิได้ " ลักษณะนี้พบสมัยเดียวกับภริยาอักษร อุจ ที่มีความหมายว่า " กกล้า " คือพบตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนถึงสมัยรัชกาลที่ 4 ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวนี้ อักษรภาพปรากฏที่ แต่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันไม่ ปรากฏพบภริยาอักษร อุจ ที่มีความหมายนี้เลย

คำ อุจ เมื่อเป็นคำช่วยหน้าภริยา มีความหมาย 2 ความหมาย ได้แก่

1) คำช่วยหน้าภริยาแสดงอรรถาธิบายเคราะห์บอกโอกาสว่า " มีความ เป็นไปได้ " พบครั้งแรกสมัยรัชกาลที่ 6 และเพิ่มจำนวนการปรากฏอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน คำช่วยหน้าภริยา อุจ ที่มีความหมายนี้ปรากฏร่วมกับ นามวลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม และปรากฏร่วมกับบริบทเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างเช่น จากนั้นขอนำท่านไปเที่ยวแดน อีสาน เลียบฝั่งโขง และไปสัมผัสความกลมกลืนแห่งประติมากรรม และ ธรรมชาติที่สวนศิลป์มีเขียวขจีอันช้อย นอกจากนี้ท่านอุจใช้บริการของการ บินไทยไปเที่ยวกรุงมะนิลาเพื่อชมเมืองเก่า

2) คำช่วยหน้าภริยาแสดงอรรถาธิบายเคราะห์บอกการคาดคะเนว่า " มีความเป็นไปได้ " พบครั้งแรกสมัยรัชกาลที่ 5 และเพิ่มจำนวนอย่างต่อเนื่อง จนถึงสมัยปัจจุบัน คำช่วยหน้าภริยา อุจ ที่มีความหมายนี้ปรากฏร่วมกับนาม วลีที่ทำหน้าที่ประธานที่มีความหมายเป็นรูปธรรม หรือนามธรรมก็ได้ และ

ปรากฏร่วมกับบริบทเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างเช่น " คลองนี้ยาวเพียง 3 เส้น จุดที่เหนือวัดทองปู้ชกสายน้ำแถวป่าสักมาลงคลองทรายออกได้บ้านข้าหลวงเทศาภิบาล ถ้าสำเร็จได้ดังคาดอาจจะมีอนสายน้ำวนหน้าวังจันทร์ให้น้อยลงจนตลิ่งไม่พังหรือพังแล้วตื้นน้อยได้ " " คำ สุโข หรือ สุโข ช่างหน้า นั้น อาจช่วยเอาภาษาบาลีอย่าง ประโม สุโข มากก็ได้ "

6.2. อภิปรายผล

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าลักษณะคำในภาษาไทยมีข้อน่าสนใจบางประการ กล่าวคือ คำในภาษาไทยมีลักษณะเอื้อต่อการกลายเป็นคำไวยากรณ์ นั่นคือ คำหนึ่งๆสามารถเพิ่ม หรือเปลี่ยนแปลงหน้าที่ในประโยคได้ ฉะนั้นเราจึงไม่นิยมสร้างคำขึ้นใหม่ หากนำคำมูลที่มีอยู่มาปรับเปลี่ยนความหมายและหน้าที่

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาเอกสารที่ได้รับการตีพิมพ์แล้วทั้งหมด และเอกสารส่วนใหญ่ที่นำมาศึกษาจะเป็นเอกสารประเภทปริจเจตบอกล่า และข้อควรปฏิบัติ ส่วนปริจเจตเสนอความคิดเห็นจะม้น้อยมาก เนื่องจากเอกสารที่นำมาศึกษาไม่มีเอกสารประเภทหนังสือพิมพ์ ฉะนั้นผลการวิเคราะห์ที่ได้ อาจจะเป็นเพียงแง่มุมหนึ่ง ตามลักษณะประเภทของปริจเจตที่ปรากฏในเอกสารที่คัดเลือกมาเท่านั้น จึงน่าจะมีการวิจัยเอกสารจริงที่มีอยู่ทั้งหมด เพื่อศึกษาว่ามีข้อสรุปเช่นเดียวกับงานชิ้นนี้หรือไม่ อย่างไร

6.3. ข้อเสนอแนะ

หลังจากได้ศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่ายังมีหัวข้อที่น่าสนใจ ที่สามารถใช้งานวิจัยนี้เป็นฐาน เพื่อวิจัยให้ต่อเนื่องและขยายออกไป เช่น

6.3.1. แนวทางการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำช่วยกริยาอื่นในภาษาไทย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เน้นการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ชนิดคำช่วยกริยา ที่มีตำแหน่งอยู่หน้ากริยาวิ และมีความหมายแสดงอรรถาณูเคราะห์ เป็นสำคัญ ฉะนั้น

จึงมีคำช่วยกริยา ที่มีความหมายอื่น ได้แก่คำช่วยกริยาที่แสดงกาล เช่น เคย อยู่ แล้ว คำช่วยกริยาที่แสดงการณั้ลักษณะ เช่น กำลัง หรือคำช่วยหลังกริยา ได้ ซึ่งผู้วิจัยมองเห็นทิศทางบางประการ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 6 ที่สามารถนำมาศึกษาว่ามีกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ และกลายมาจากคำกริยาด้วยหรือไม่

6.3.2. แนวทางการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำไวยากรณ์อื่นในภาษาไทย

นอกจากจะศึกษาว่าคำช่วยกริยาผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์หรือไม่ อย่างไรแล้ว ยังอาจศึกษาคำไวยากรณ์หมวดคำอื่นได้ เช่น คำสันธาน คำลักษณนาม คำในหมวดคำเหล่านี้ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์หรือไม่ และกลายมาจากหมวดคำต้นเค้าเดิมหมวดใด

6.3.3. แนวทางการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากหมวดคำอื่นที่ไม่ใช่คำกริยาในภาษาไทย

งานวิจัยต่อไป ผู้วิจัยอาจจะศึกษาว่ากระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากหมวดคำอื่น ที่ไม่ใช่คำกริยา ว่ามีขั้นตอนกระบวนการต่างหรือเหมือนกันกับการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากคำกริยาหรือไม่ อย่างไร เช่น การศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำลักษณนามบางคำ เช่น ตัว หลัง ซึ่งสันนิษฐานว่ากลายมาจากคำนาม

6.2.4. แนวทางการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในด้านวิวัฒนาการเชิงประวัติ

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาคำ คง ควร ต้อง ได้ น่า อาจ โดยใช้ช่วงเวลาตั้งแต่สุโขทัย จนถึงสมัยปัจจุบันมาศึกษา ซึ่งทำให้เห็นวิวัฒนาการการกลายเป็นคำไวยากรณ์ได้ชัดเจน ฉะนั้นในงานวิจัยการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำอื่น จึงอาจจะศึกษาโดยการเปรียบเทียบสมัยเช่นงานวิจัยนี้ได้ ตัวอย่างเช่น การศึกษากระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย ของจรัสดาว อินทรทัศน์ ซึ่งได้ศึกษาเฉพาะภาษาปัจจุบันนี้ จึงน่าจะมีการนำหมวดคำบุพบทนี้มาศึกษาเชิงประวัติเพื่อวิเคราะห์ว่ามีข้อสรุป และกระบวนการเหมือนหรือต่างจากงานวิจัยดังกล่าวนี้หรือไม่

6.2.5. แนวทางการศึกษาขั้นตอนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำอื่น

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำ นุ่ มีขั้นตอนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ที่พิเศษกว่าคำอื่นอีก 5 คำ คือ มีการพัฒนาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ไปสู่การเป็นองค์ประกอบของคำประสม โดยทำให้คำประสมนั้นเปลี่ยนหมวดคำได้ ในงานวิจัยต่อไปน่าจะศึกษาว่ามีคำใดบ้างที่มีพัฒนาการของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ขั้นเดียวกับ นุ่ และน่าจะศึกษาคำที่เป็นองค์ประกอบของคำประสมคำอื่น ที่มีคุณสมบัติทำให้เปลี่ยนหมวดคำเช่นกัน เช่นคำ ผู้ นัก ขาว ว่ามีการกลายเป็นคำไวยากรณ์หรือไม่ และมีกระบวนการเช่นไร เหมือนหรือต่างกับคำ นุ่ อย่างไร